

Arrest

nr. 91 963 van 22 november 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 7 maart 2012 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 10 februari 2012 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlagen 13quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 oktober 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat H. DE PONTHERE verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienden op 9 november 2009 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten, die op 16 augustus 2011 resulteerde in beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Het beroep dat door verzoekers tegen deze beslissingen werd ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen leidde tot de arresten nrs. 70 827 en 70 828 van 28 november 2011, waarbij verzoekers eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd.

1.2. Verzoekers diende een tweede asielaanvraag in op 16 december 2011.

1.3. Op 10 februari 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beslissingen tot weigering tot in overwegingname van deze asielaanvragen (bijlagen 13quater). Dit zijn de bestreden beslissingen.

- t.a.v. verzoeker is de beslissing als volgt gemotiveerd:

“(…) Overwegende dat de betrokkene op 9 november 2009 een eerste asielaanvraag indiende en zijn dossier op 5 januari 2010 werd overgemaakt aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 16 augustus 2011 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 28 november 2011 een arrest velde tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de betrokkene op 16 december 2011 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat de betrokkene niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene het binnenlands paspoort van zijn vrouw en een huwelijksakte naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene deze reeds naar voren bracht tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene een attest van een mensenrechtenorganisatie naar voren brengt waar de moeder van de betrokkene om hulp is gaan vragen en het attest volgens de betrokkene ingaat op de reden die de betrokkene gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten, waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene een dergelijk attest dan ook reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen. (…)”

- t.a.v. verzoekster is zij als volgt gemotiveerd:

“Overwegende dat de betrokkene op 9 november 2009 een eerste asielaanvraag indiende en haar dossier op 5 januari 2010 werd overgemaakt aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 16 augustus 2011 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 28 november 2011 een arrest velde tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de betrokkene op 16 december 2011 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat de betrokkene niet terugkeerde naar haar land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene haar binnenlands paspoort en een huwelijksakte naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene deze reeds naar voren bracht tijdens de behandeling van haar eerste asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene een attest van een mensenrechtenorganisatie naar voren brengt waar de schoonmoeder van de betrokkene om hulp is gaan vragen en het attest volgens de man van de betrokkene ingaat op de reden die de betrokkene gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten, waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene een dergelijk attest dan ook reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van haar eerste asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene opnieuw ingaat op redenen die ze gehad zou hebben om haar land van herkomst te verlaten en op haar vrees voor terugkeer waarbij opgemerkt moet worden dat deze motieven reeds behandeld werden door de Belgische asielinstanties. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980. De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen. (…)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In wat als een enig middel kan worden beschouwd, werpen verzoekers de schending op van “de artikelen 51/8 en 62 van de Wet van 15 december 1980 op de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de artikelen 2 en, 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 71/5 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.”

Verzoekers geven de bestreden beslissingen weer en betogen vervolgens:

“Terwijl,

Het attest dat moeder opstuurde dateert van 14 november 2011 en het werd opgestuurd door moeder op 28/11/2011, zodat het noodzakelijkerwijze in België is toegekomen na deze laatste datum, terwijl het Arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, werd uitgesproken op de zitting van 28/11/2011, zodat de eerste asielprocedure was afgesloten op het ogenblik dat het nieuwe stuk de verzoekende partijen bereikte;

Dat het nieuwe stuk een nieuw bewijs vormt voor de feiten, waarvan de verzoekende partijen het slachtoffer werden en dat hen bereikte na het afsluiten van de eerste asielaanvraag;

Dat een nieuw bewijs van een vroegere situatie, een nieuw gegeven is in de zin van art. 51/8 Vreemdelingenwet (R.v.St. 5/1/1996, nr. 57.384, Rev. Dr. étr. 1996, 387, noot; R.v.St. 25/7/2001, nr. 97.954, JT 2001,614)

Dat de verzoekende partijen er overigens tijdens hun eerste asielaanvraag, niet van op de hoogte waren dat moeder, moe getergd door de voortdurende huiszoekingen, die bij haar werden uitgevoerd door de Russische autoriteiten, een beroep had gedaan op een Mensenrechtenorganisatie;

Dat de nieuwe stukken relevant zijn, nu zij de feiten, die de verzoekende partij had ingeroepen, effectief aantonen;

Dat bij de evaluatie of deze nieuwe stukken ernstige aanwijzingen uitmaken van het bestaan van een gegronde vrees, de Dienst Vreemdelingenzaken niet mag overgaan tot de beoordeling van de vraag of die aanwijzingen de erkenningsaanvraag ook kunnen gronden;

Dat deze evaluatie enkel kan gebeuren door de Commissaris-generaal;

Dat de bestreden beslissing op een foutieve wijze werd gemotiveerd en dat de in het middel aangeduide wettelijke bepalingen werden geschonden door de bestreden beslissing;

Dat tevens het bevel om het grondgebied te verlaten dient vernietigd te worden, nu er geen aanleiding meer toe bestaat tot toepassing van art. 71/5 van het K.B. van 8/10/1981;

Dat de verzoekende partijen geen inkomsten hebben en de volledige kosteloosheid van de juridische tweedelijnsbijstand bekomen hebben;

Dat de verzoekende partijen de rechtsbijstand vragen;

Dat de verzoekende partijen voor elk mondeling verhoor het Russisch kiezen;”

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de verzoekende partijen de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kennen nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpen in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is, bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.3. De bestreden beslissingen werden genomen in toepassing van artikel 51/8, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze bepaling luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.(...)”.

2.4. Uit artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet kan worden afgeleid dat de gegevens die worden aangevoerd in een meervoudig asielerzoek:

- nieuw moeten zijn, dus niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag;
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de eerdere procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nr. 143.020; RvS 13 april 2005, nr. 143.021);
- relevant moeten zijn, dus ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.5. Verzoekers zijn van oordeel dat het door hen neergelegde attest van een mensenrechtenorganisatie, dat verkregen werd op initiatief van de (schoon)moeder van verzoek(st)er, een nieuw bewijs vormt voor de feiten waarvan ze het slachtoffer werden en dat dit een nieuw gegeven vormt in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

2.6. Het betrokken stuk bevindt zich in het administratief dossier. Het is opgesteld in de Russische taal. Blijkens het administratief dossier betreft het een” *Brief opgesteld door de organisatie die opkomt voor de rechten van de mens Van Ingoesjetië van 14-11-2011 Afgeleverd door de verantwoordelijke van de organisatie M.A Mutsolgov*” en zou het toegekomen zijn per enveloppe van 28 november 2011.

Blijkens zijn asielinterview van 31 januari 2012 legde verzoeker hieromtrent de volgende verklaring af:

“Ik heb mijn probleem volledig uitgelegd in mijn 1AA.

Met het document wil ik aantonen dat mijn verhaal klopt.

Mijn moeder is langs geweest te Karabulak bij de organisatie voor de rechten van de mens op 18-10-2011 Karabulak

Ze heeft voor mij om hulp gevraagd . Ze heeft gevraagd om informatie te controleren en te bevestigen over de illegale vervolgingen door de autoriteiten die tegen mij lopen .

In de brief staat vermeld dat de organisatie een enquête gedaan heeft bij de burens en vrienden .

Er werd geconstateerd dat ik nog steeds gezocht word door de autoriteiten .

In de brief staat vermeld dat ik 2 maal ben gearresteerd ben door de autoriteiten .

De eerste keer werd ik vrijgelaten en de 2 de keer kon ik ontsnappen .

In de brief staat ook vermeld dat de zoon van mijn neef “ Gapur Tnakiyew “werd gekidnapt op 03-04-2009.

Ik weet niet waar hij is .

Na dit voorval werd er een afluisterapparaat in ons huis geplaatst. Ik was daar niet van op de hoogte .

Sinds de kidnapping word ik vervolgd en gezocht.

In de brief staat dat ik samen met enkele familieleden 3 leden van de speciale eenheid heb overhandigd aan de politie . (Betrokkene zegt dat dit was 04-04-2009 , staat niet vermeld in de brief)

Onderaan de brief in het vet gedrukt staat:

Op basis van deze brief vragen we als organisatie ‘ Rechten van de mens “ om hulp te bieden aan Khasan Tanjiyev Mogen we vragen de rechten te respecteren en om hem het statuut van vluchteling te geven en hem te beschermen.”

2.7. De in punt 1.1. bedoelde beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en de in punt 1.1. bedoelde arresten van de Raad bevinden zich in het administratief dossier. Hieruit blijkt dat verzoeker zijn asielerlaas baseerde op aanhoudingen en huiszoekingen door de autoriteiten in Malgobek (Ingoesjetië) in oktober 2008, in mei, juni en september 2009 en op de kidnapping van de zoon van zijn neef op 3 april 2009, dit naar aanleiding van het kopen van marmer bij een firma in Nazran die toebehoort aan M.A., een gewezen oppositie- en mensenrechtenactivist.

2.8. Gelet op het gestelde in punt 2.7. dient te worden besloten dat het door verzoekers neergelegde attest van een mensenrechtenorganisatie geen betrekking heeft op feiten en situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de eerdere procedure waarin verzoekers ze hadden kunnen aanbrengen. Het heeft met name betrekking op dezelfde gebeurtenissen die verzoeker reeds tijdens zijn eerste asielaanvraag naar voren heeft gebracht en waarop verzoekster ook haar asielaanvraag gebaseerd had. Dit blijkt ook uit de inleidende mededeling van verzoeker aangaande het betrokken stuk bij zijn asielinterview van 31 januari 2012: *“Ik heb mijn probleem volledig uitgelegd in mijn 1AA. Met het document wil ik aantonen dat mijn verhaal klopt”*.

2.9. Verzoekers tonen niet aan dat het betrokken attest van een mensenrechtenorganisatie niet kon worden voorgelegd op 28 november 2011, datum waarop de terechtzitting van de Raad in het kader van de eerste asielprocedure blijkt de in punt 1.1. bedoelde arresten plaatsgreep. Het feit dat een document verkregen wordt na de afhandeling van de eerste asielaanvraag, volstaat alleszins op zich niet om het stuk te beschouwen als een nieuw element in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet (cf. punt 2.8) De overige overwegingen in de bestreden beslissingen aangaande andere elementen worden niet aangevochten waardoor ze overeind blijven. De Raad acht de eindconclusie in de bestreden beslissingen, namelijk *“dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980”*, dan ook niet strijdig met artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet, noch kennelijk onredelijk in het licht van deze bepaling. Er is dan ook geen reden om het bevel om het grondgebied te verlaten te vernietigen dat besloten ligt in de bestreden beslissingen en dat getroffen werd op grond van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig november tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA